

PHẦN 4

Gia Hân hí hửng đưa Phi Long đi gặp Quốc Tuấn. Cô muốn xem thái độ Tuấn ra sao, chắc là tức lắm đây.

Gõ cửa nhè nhẹ, cô chờ đợi:

- Vào đi!

Gia Hân ra hiệu cho Phi Long, cả hai bước vào. Không phải Tuấn ngạc nhiên mà chính cô mới ngạc nhiên vì không ngờ Phương Uyên có mặt ở đây.

Phương Uyên vừa nhìn thấy Phi Long như vừa phát hiện ra điều thú vị. Cô ngấm anh thật kỹ, Phi Long điềm tĩnh:

- Gia Hân, một trong hai ai là giám đốc ở đây?

Phương Uyên cười thật tươi:

- Anh Tuấn là giám đốc, em là bạn gái anh ấy, Phương Uyên.

Phi Long ngần ngại:

- Giám đốc phu nhân tương lai đây sao. Hân hạnh.

Cái bắt tay của Phi Long khá mạnh làm Quốc Tuấn nhăn mặt. Phương Uyên vẫn lượn lờ trước mặt Long:

- Còn anh là ai?

Phi Long chỉ vào Gia Hân:

- Tôi là ông xã tương lai của Gia Hân.

Gia Hân cúi thấp đầu tránh tia nhìn khó chịu của Tuấn. Phương Uyên cười điệu dàng:

- Ở đây có quy định giới thiệu người bạn đời tương lai nữa sao. Hay đấy. Làm vậy để khỏi có người nằm mơ.

Gia Hân biết rõ Uyên đang ám chỉ Quốc Tuấn. Phi Long cười:

- Tôi đến đây không phải giành chủ quyền mà là xin phép cho Gia Hân nghỉ vài hôm.

Phuong Uyên liếc Hân:

- Cô sắp xếp được thì cứ nghĩ, sao lại tốn công đưa anh ấy vào đây.

Phi Long đỡ lời cho Gia Hân:

- Xin lỗi, tôi cần nói chuyện với giám đốc.

Phuong Uyên hần hộc:

- Tôi đâu có cảm anh.

Giọng Phi Long đầy mai mỉa:

- Giám đốc Tuấn, thì ra anh cũng cần có trợ lý ở cạnh. Anh không thể tự nói ra quyết định của mình à?

Tuấn vừa tức vừa què. Anh liếc Gia Hân:

- Tôi chấp nhận.

Phuong Uyên xen vào:

- Nhưng cô ấy phải làm hết việc ngày hôm nay.

Phi Long hỏi:

- Là việc gì?

- Cô ấy phải cùng tôi đi giới thiệu sản phẩm cho mấy khách hàng quen.

Phi Long nhìn Tuấn:

- Không có người thay cô ấy sao giám đốc?

Vẫn là giọng Uyên:

- Cô ấy là người có kinh nghiệm, tôi thiết tưởng không ai thích hợp hơn cô ấy.

Phi Long nhìn Gia Hân:

- Em tính sao Gia Hân?

Hân gạt đầu:

- Em sẽ làm cho xong việc hôm nay.

Phi Long tán thành:

- Anh sẽ đi cùng em.

Gia Hân ái ngại nhưng Phương Uyên lại đắc ý:

- Cô chuẩn bị đi.

Phương Uyên cũng mở cửa đi ra ngoài. Phi Long liền túm cổ áo Quốc Tuấn:

- Cậu định chơi trò bắt cá hai tay hả?

- Mình không có.

- Vậy Phương Uyên là ai?

Tuấn nhăn trán:

- Cô ấy là khách hàng đặc biệt của công ty này.

Long gằn giọng:

- Và cô ấy cũng đặc biệt đối với cậu?

- Cô ấy bám theo tớ như sam.

- Chuyện này tớ tính sau với cậu. Còn phần cậu hãy biết cách làm cho cô ấy bớt nói lại đi. Tớ không để cho Gia Hân thiệt thòi vì thái độ của cậu.

Cánh cửa bật mở, Phi Long buông Tuấn ra, Phương Uyên không còn tỏ ra sẵn đón Phi Long:

- Anh đi theo chúng tôi, chúng tôi cũng nên có điều kiện với anh.

Phi Long khó chịu:

- Cô nói đi.

- Không được can thiệp vào chuyện của công ty.

Phi Long hất hàm về phía Tuấn:

- Trị giá hợp đồng này là bao nhiêu giám đốc Tuấn?

Quốc Tuấn lắc đầu:

- Đây là khách hàng Phương Uyên giao dịch mới là giới thiệu sản phẩm thôi.

Gia Hân bước vào, cô dịu giọng:

- Tôi đã chuẩn bị xong.

Ra sân, Phương Uyên hách dịch:

- Mở cửa xe cho tôi Gia Hân.

Phi Long níu tay Gia Hân về xe mình. Anh mở cửa đìu cô bước lên, Uyên nhìn theo hần học. Quốc Tuấn không tiện nặng lời trước thái độ quá quắc của Phương Uyên, anh mở cửa xe cho cô vào.

Phi Long liếc về phía Gia Hân:

- Em không sao chứ Gia hân?

Gia Hân đáp nhỏ:

- Vâng, không sao?

Nơi đến làm việc giống như một vũ trường. Phi Long nhìn thấy toàn là đàn ông, họ kê bàn hình chữ U và đang bày tiệc tùng trông linh đình lắm.

Phi Long quay sang qua Hân:

- Sao lại có ăn uống ở đây?

- Em không biết.

- Em có bao giờ gặp trường hợp này chưa?

Hân lắc đầu:

- Chưa!

- Em có thể hỏi Tuấn không.

- Anh ấy làm theo ý Phương Uyên.

Phi Long bắt mẫn:

- Sao lại thế chứ.

Mọi người được bố trí ngồi vào bàn. Phương Uyên dịu dàng giới thiệu Quốc Tuấn và nhưng người có mặt trong bàn.

- Hôm nay, công ty Quốc Vương hân hạnh được đón tiếp các vị khách quý. Đây là Phong cách mới trong giới thiệu sản phẩm của công ty. Các vị có thể vừa ăn vừa nghe giới thiệu sản phẩm vừa uống vừa ngắm các mẫu thời trang. Người giới thiệu và trình bày sản phẩm của công ty là cô Gia Hân. Xin mời cô.

Phi Long. Quốc Tuấn lo âu nhìn Gia Hân. Cô điềm tĩnh bước đến khoảng trống của chữ U, vừa lấy ra từng sản phẩm vừa nói lưu loát, thành thạo.

Phương Uyên lượn lơ với chai rượu trên tay khách quý mà cô nói, nghe Gia Hân nói thì ít, mà buông lời cợt đùa với Phương Uyên thì nhiều. Quốc Tuấn đau lòng không thể tả.

Phương Uyên còn độc đáo hơn, cô nói to:

- Cô có thể mặc các sản phẩm đó cho mọi người chiêm ngưỡng, được không?

Phi Long nóng mặt, anh đến cạnh Gia Hân.

- Em có quyền từ chối, anh đưa em ra khỏi đây ngay.

Gia Hân lắc đầu:

- Được mà.

Gia Hân thản nhiên mặc đồ đi tới, đi lui cho mọi người nhìn ngắm. Quốc Tuấn nhắm mắt lại đè nén cơn đau, mỗi lúc mỗi dâng cao.

Các vị khách mời của Phương Uyên có rượu vào nên rất bạo dạn. Từng ông, từng ông đến gần Gia Hân hỏi han, sờ mó trên trang phục cô đang mặc. Đến lúc mặc váy ngắn mới là cao trào. Tiếng lao xao vang lên không ngớt:

- Cô gì đó ơi, cho tôi hỏi một chút, chất liệu này là gì và nó thích hợp nhất vào mùa nào vậy hả?

Gia Hân bình tĩnh:

- Đây là vải satanh thích hợp cho mùa hè vì nó mát lạnh.

- Nào, nào cho tôi sờ xem có mát lạnh không?

Ông ta không sờ vào vải mà sờ vào cánh tay trần của Gia Hân. Máu nóng dâng đầy lên mặt, Quốc Tuấn đi sầm sầm đến chỗ ông khách, vung tay đập vào mặt ông ta.

Ông ta la chối lói:

- Trời ơi, thằng khốn kiếp.

Quốc Tuấn nắm tay Gia Hân kéo về phía Phi Long:

- Cậu đưa cô ấy về giùm tớ. Tớ ở đây giải quyết vụ này.

Phi Long hấp tấp:

- Cẩn thận nhé.

Anh kéo Gia Hân đi. Gia Hân hét to:

- Anh Tuấn, đừng đánh nhau.

Uyên la lên:

- Anh làm gì vậy?

Tuấn đánh giọng:

- Cô đi mà hỏi những ông khách quý của cô đi. Thật bi ối.

Phương Uyên hét vào mặt anh:

- Anh phải trả giá cho việc làm hôm nay.

- Tôi cóc cần họ, cả cô cũng vậy.

Uyên giận tím mặt:

- Anh nói sao hả? Được, anh chống mắt lên xem hậu quả việc anh làm.

Quốc Tuấn co chân đá vào chiếc ghế trước mặt:

- Cô hãy ở đây cho họ ngắm nghía đi. Tôi tởm quá rồi.

Tuấn hàm hàm bỏ đi, Uyên còn lép vế:

- Vì cô ta mà trở mặt với tôi. Để xem công ty anh tồn tại bao lâu nếu không có tôi.

Quốc Tuấn lái xe về công ty thì có điện thoại:

- Alô!

- Tớ chờ cậu ở cà phê Hải Đăng.

- Mình đến liền.

Gọi hai ly cà phê, Quốc Tuấn hỏi:

- Gia Hân đâu?

- Tớ đưa cô ấy về nhà rồi.

- Tâm trạng cô ấy thế nào?
- Bình tĩnh đến lạ lùng.
- Cô ấy gai góc lắm.
- Nhưng dù sao cô ấy cũng là một cô gái.

Giọng Tuấn bực dọc:

- Uyên thật quá đáng.
- Khi đàn bà ghen thật đáng sợ.

Tuấn ngạc nhiên:

- Ghen ư?
- Vậy chứ cậu cho là gì?
- Uyên nhiễm lối sống phương tây nên xem chuyện đó là bình thường.

Phi Long gạt phăng:

- Một lời giải thích lố bịch. Tớ và cậu không từng ở bên đó sao. Tại sao là Gia Hân mà không phải là người khác. Nếu cậu yêu mà không bảo vệ nổi cô ấy thì đừng để cô ấy bị liên lụy.

Quốc Tuấn xoa cằm:

- Bây giờ thì cậu thấy đó, mọi chuyện đã vỡ lở rồi. Ngày mai sóng gió nổi lên. Tớ phải chèo chống một mình đây.

Phi Long vỗ vai Tuấn:

- Có cần tớ giúp một tay không?
- Tớ chỉ mong cậu chăm sóc Gia Hân cho đàng hoàng. Chắc cô ấy giận mình lắm.

Chìa cái điện thoại cho Tuấn, Phi Long giục:

- Cậu gọi điện cho Hân đi.
- Không cần, tạm thời cũng nên để cho cô ấy giận mình một thời gian. Có vậy cô ấy mới khỏi lo lắng cho mình.
- Xem ra lần này cậu phải một mình đứng trên đầu sóng, ngọn gió rồi.

Giọng Tuấn cương quyết:

- Vì Gia Hân, mình sẽ làm được tất cả.
- Hãy cố lên.

Ngồi trên chiếc đò du lịch, Gia Hân đưa tay khoác nước. Phi Long nhìn cô thương cảm. Mới một đêm thôi anh thấy cô rầy rạc cả người.

- Em có thường sang đây chơi không Gia Hân?

Gia Hân gật đầu:

- Thỉnh thoảng thôi. Còn anh?

Phi Long cũng đưa tay nghịch nước:

- Lần nào về nước, anh cũng sang đây. Không khí bên đó mát mẻ lắm.
- Đã vậy sao còn bảo em dẫn đường.

Phi Long cười:

- Anh nói rồi. Anh muốn tìm hiểu em ấy mà.

Gia Hân đỏ mặt:

- Anh mà còn chọc ghẹo em, em nhảy xuống sông lội về nhà cho anh du lịch một mình bây giờ.

- Anh sợ em nhảy xuống mắc công anh nhảy theo.
- Để làm gì?
- Vớt em lên đó.

Hân cười khúc khích:

- Cái tật coi thường con gái chưa bỏ. Lần này cho anh biết tay.

Hân tát nước vào người Long, anh vừa né vừa la. Tiếng cô cười vang trong gió.

Phi Long đưa tay đỡ Gia Hân xuống xuống để luôn lách vào con rạch nhỏ. Gia Hân kêu lên:

- Chị ơi, cho em chèo đi.

Phi Long la:

- Có được không đó?

Gia Hân đáp liêu:

- Bất quá tằm luôn, con rạch này cạn mà.

Phi Long nhăn nhó:

- Em định cho anh tắm bùn hả?

- Có lợi lắm đó, muốn thử không?

Gia Hân chống mái chèo làm cho xuống trông tránh. Phi Long la oai oái:

- Anh xia em, Gia Hân.

Hân cười chảy nước mắt:

- Có còn xem thường con gái không?

Long xua tay:

- Không, con gái tài giỏi, thông minh. Tất cả đều hơn con trai.

Chị chèo xuống cũng cười, tiếng cười cứ lan tỏa:

Chọn một nhà người dân trên cồn để làm chỗ dừng chân, Gia Hân chặt dứa đãi anh. Hai người câu cá, tiếng cãi nhau inh ỏi bên bờ ao.

Món cá tai tượng chiên xù được bày rả. Hai người vừa ăn vừa giành, lại la ồm ồm. Mặc hai cái võng song song, Gia Hân lim dim mắt:

- Gia Hân nè.

- Dạ!

- Em kể chuyện của em đi.

Gia Hân chớp mi:

- Lý lịch của em, anh đã rõ. Còn phần sau này anh đã chứng kiến. Có gì cần nói thêm.

Phi Long đưa tay ngắt một chiếc lá:

- Em có muốn nói gì về chuyện hôm qua không?

Hân buồn hiu:

- Anh Tuấn sẽ gặo rắc rối.

- Theo em, tại sao Uyên làm vậy?

- Một từ thôi. Ghen.

Long vờ ngạc nhiên:

- Ghen với ai?

Gia Hân thật thà:

- Uyên luôn nghĩ em là người xen vào giữa cô ấy và Tuấn. ~

- Nhưng sự thật có đúng vậy không?

- Anh có thể cho em không trả lời câu này không?

- Vậy rắc rối mà em nói là gì?

Hân nói về mối quan hệ làm ăn của gia đình Tuấn và Phương Uyên:

- Nếu Tuấn làm mất lòng cô ấy, sẽ ảnh hưởng lớn đến công ty.

Phi Long thản nhiên: .

- Chuyện đâu có lớn, không có khách hàng này thì mình tìm đối tác khác, sao lại lệ thuộc vào cô ấy.

- Tìm một đối tác xuất khẩu hạng đầu phải dễ. Mà lại là đầu một tiêu thụ trên tám mươi phần trăm sản phẩm làm ra càng không đơn giản.

Phi Long nói chắc nịch:

- Anh sẽ giúp Tuấn.

Gia Hân reo lên:

- A, đúng rồi. Anh cũng kinh doanh thời trang. Lần này anh Tuấn được cứu rồi.

- Cả em cũng vậy phải không?

Hân lảng tránh:

- Em cũng là thành viên của công ty mà.

Phi Long thả một câu thăm dò:

- Giám đốc của em chỉ vì một nhân viên bị xúc phạm mà phản ứng mãnh liệt như vậy e thế gian hiếm.

Gia Hân nhắm mắt như không nghe anh nói, Phi Long phì cười. Chợt cô ngồi lên nhìn Phi Long chăm chú:

- Anh Long nè!

- Ừ hử!

- Tại sao anh có ý giúp cho anh Tuấn vậy?

Phi Long đang đưa chiếc võng:

- Phải có mục đích chứ hả?

- Trên đời này cũng có lắm người tốt, nhưng giúp một người không quen biết xem ra cũng thế gian hiếm.

Phi Long háy mắt:

- Theo em thì sao hả?

Gia Hân nghiêng đầu nghĩ ngợi:

- Phương Uyên vì anh Tuấn mà gắng kết cuộc làm ăn. Còn anh vì cái gì nhỉ?

Phi Long nói gọn:

- Vì Gia Hân.

Gia Hân ngẩn người:

- Vì em?

Long đùa dai:

- Nỗi lo của em cũng là nỗi lo của anh. Anh muốn chung vai gánh vác chuyện của em thôi.

Đôi môi Gia Hân mấp máy:

- Ý anh là...

- Anh giúp giám đốc em, em phải nghĩ đến nghĩa cử của anh.

Gia Hân la lên:

- Hồng được đâu.

- Sao hả? Em không thích anh hả?

Mặt Gia Hân phị ra như trẻ con:

- Không phải, nhưng...

Phi Long tấn công tiếp:

- Em không nói rõ anh sẽ tiếp tục chinh phục em cho đến khi nào em gật đầu chấp nhận anh, anh mới về bên ấy.

Gia Hân bặm môi, ánh mắt cô ánh lên tia ranh mãnh. Cô không ử dột mà hân hoan hơn, ngoài sức tưởng tượng của Phi Long, Phi Long hơi ngán ánh mắt đó nó báo tin cho anh biết người thua cuộc là anh.

- Nè em đang toan tính gì hả?

Gia Hân cười chúm chím:

- Em đang nghĩ đến lúc được cùng anh tung tăng trong cánh rừng có những chú Känguru lạ lắm...

Phi Long trợn mắt:

- Em...

Hân lại cười thành tiếng:

- Anh mau lo sính lễ đón em đi.

Phi Long vỗ trán:

- Ôi chao! Bất ngờ không chịu được.

- Anh vui lắm hả?

- Vui đến rụng rời.

Phi Long nhìn xoáy vào mắt cô:

- Tại sao em lại nhanh chóng chấp nhận anh?

Hân vô tư

- Đơn giản vì em thích anh.

Phi Long rên lên:

- Con gái các cô luôn làm cánh đàn ông đau đầu vì tính khí bất thường này. Lúc yêu, lúc ghét, rồi cả lên.

- Anh mới là bất thường, một hai đời chinh phục em, đến lúc em đồng ý anh lại kêu ca. Em hiểu sao về thái độ này của anh.

Long nài nỉ:

- Anh và em còn cả thời gian dài, từ từ tìm hiểu. Biết đâu lát nữa đây em lại phát hiện ra tính xấu của anh.

Gia Hân bướng bỉnh:

- Xấu em cũng chịu.

Phi Long kêu lên:

- Tha cho anh đi Gia Hân.

Gia Hân cười rung bờ vai. Phút chốc cô chìm vào giấc ngủ. Cô bé lúc ngủ cũng toát lên vẻ ương bướng. Đôi mày thẳng sóng mũi héch lên, bờ môi đầy đặn, quyến rũ. Quốc Tuấn đã chọn không làm người.

Gia Hân ngủ một giấc dài, đến khi Long gọi cô mới bừng tỉnh. Cô lật đật:

- Trời ơi! Hướng dẫn viên như em chắc mất việc vì mê ngủ.

Long đưa cái khăn cho cô:

- Rửa mặt rồi ăn cơm.

- Chiều nay anh định ăn gì?

- Một lát em sẽ biết.

Gia Hân tỉnh táo hẳn, ngồi vào bàn ăn cô cười thật tươi:

- Canh chua cá lóc và cá rô kho tộ. Đúng là hương vị quê hương.

Phi Long đưa cho cô đôi đũa:

- Điều ngạc nhiên nữa, do anh nấu đó.

Gia Hân tròn mắt:

- Thật à?

- Không tin hỏi chủ nhà.

Gia Hân lấy muỗng húp nước canh:

- Để xem.

Gia Hân không chê vào đâu được, tài nêm nếm của anh:

- Xem ra em chọn đúng đối tượng rồi.

Phi Long đưa tay ngăn đôi đũa của Gia Hân khi cô toan gặm miếng cá.

- Không được ăn.

Hân trở mắt:

- Sao hả, em đói rồi.

- Muốn ăn phải chấp nhận điều kiện của anh.

Gia Hân nhăn nhó:

- Sao khó quá vậy?

- Chịu không?

Gia Hân ỉu xiu:

- Chịu.

Phi Long nghiêng đầu rỉ vào tai cô:

- Đừng đòi làm vợ anh.

Gia Hân nhồm lên:

- Sao vậy?

Long cười:

- Ngồi yên đi. Chẳng phải em cũng cầu mong như vậy sao?

Hân cười xấu hổ:

- Sao anh biết.

- Vì...

Hân làm giả:

- Anh không nói rõ, em không ăn cơm đâu.

- A, dám bắt nạt anh.

Hân thúc:

- Nói đi, tại sao anh biết?

- Vì bản thân anh đã có bạn gái, vì anh phát hiện ra Tuấn có tình cảm đặc biệt với em.

- Mới có một lần gặp mặt mà anh đã nhìn thấy cận kề mọi việc. Anh cũng đáng sợ đó.

Long cười:

- Đâu bằng em. Tưởng bắt nạt được em ai dè còn bị em tấn vào vách.

Gia Hân cong môi:

- Anh tưởng chỉ có mình anh biết lý lịch của em à?

Long phùng má:

- Em biết gì về anh?

Hân vung tay:

- Nhiều lắm, nhưng chờ ăn cơm xong hãy nói.

Gia Hân hứng thú gấp thức ăn vào chén bỏ mặc Phi Long tự phục vụ. Ấy vậy mà Phi Long lại vui, có thêm cô em gái này kể cũng không uổng công về nước.

Đưa Gia Hân về nhà, phi Long nói:

- Nhớ không được để lộ mọi việc nhé.

Gia Hân cũng bắt chẹt anh:

- Giúp đỡ là tự nguyện, anh không được ra điều kiện này nợ với anh ấy.

- Sợ em luôn. Anh đâu cần ra điều kiện này nợ, chỉ cần hấn nhường em lại cho anh là đủ rồi

Hân trợn mắt:

- Anh dám, chỉ sợ anh không yên với cô gái tóc vàng của anh đâu.

Long hạ giọng:

- Linda đáng yêu lắm.

Hân héch mũi lên:

- Có bằng em không?

Xỉ vào chiếc mũi tinh nghịch của cô, Long phì cười:

- Lọ lem như em chỉ để dành cho giám đốc em thôi.

Hân quay lưng:

- Em vào hỏi ba mẹ, bảo ba mẹ anh sang đây bàn cưới gấp.

Phi Long giơ hai tay lên:

- Gia Hân, anh không chọc giận em nữa đâu.

Hân cười khúc khích:

- Anh có biết lần đầu em nhận xét anh thế nào không?

Long lắng tai nghe, Gia Hân nhún nhảy đôi chân:

- Lúc gặp anh ở sân bay em thật không ngờ, anh lại là người đẹp trai, lịch sự, dễ hòa đồng nhưng...

- Sao hả?

- Chắc là anh có bệnh gì đó.

Long ưỡn ngực:

- Rắc chắc, khỏe mạnh như vậy sao em lại cho là anh có bệnh?

Gia Hân đều giọng:

- Một là khó tính, hai là khó ưa, ba là khó gần, bốn là nan y, năm là không bình thường, sáu là...

- Stớp đi nhỏ

Hân người mắt nhìn anh:

- Anh bệnh gì trong mấy thứ đó.

Long đáp nhanh:

- Bệnh tức. Vô duyên vô cớ lại kê đơn bốc thuốc cho anh.

- Chứ nếu bình thường sao đến giờ chưa có bạn gái mà về đây coi mắt em.

Long trả đũa:

- Bộ mấy người đến coi mắt em đều bệnh như vậy hả?

Gia Hân đáp lên vai anh:

- Dám nói xấu em.

Phi Long bật cười chạy ra xe, chiếc xe lao vút đi.

Gia Hân thông thả từng bước vào nhà. Thấy chiếc xe lạ trong sân, cô bước chậm lại. Bàn chân phải dẫm vào ngưỡng cửa cô đã rút lại. Nhưng không còn kịp nữa.

- Gia Hân!

Hân quay lưng đi trở ra sân, tiếng gọi vẫn đeo đẳng sau lưng:

- Gia Hân!

Đưa tay vịn vào chiếc xích đu dưới giàn thiên lý Hân nói:

- Tôi đang nghỉ phép. Anh tìm tôi có chuyện gì?

- Anh biết. Nhưng để em suốt ngày bên cạnh hẳn anh không yên tâm.

Hân quắc mắt:

- Anh có cách nghĩ xem thường người khác từ bao giờ vậy? Phải rồi, anh và Phương Uyên luôn như thế mà.

Giọng Tuấn hơi giận.

- Em đừng nhắc tên cô ấy trước mặt anh nha.

- Anh đau lòng hả?

- Tại sao anh phải đau lòng vì cô ấy chứ?

Hân mai mĩa:

- Một thời bên nhau mà.

- Bây giờ hết rồi.

- Hối hận hả?

- Phải.

Hân nhìn xoáy vào mắt anh:

- Vậy mau về tìm cô ấy mà xin thứ lỗi.

Tuấn cười:

- Hối hận vì mình nhận ra chân tướng quá trễ.

Gia Hân nghe mát dạ nhưng cô vờ không hiểu:

- Chân tướng gì?

Tuấn ôm bờ vai cô:

- Uyên ghen với em. Đáng lẽ anh không nên tạo cơ hội cho cô ấy sỉ nhục em.

- Anh không sợ hậu quả mà cô ấy sẽ mang đến cho anh à?

Giọng Tuấn ngọt lịm:

- Vì em anh có thể chịu đựng tất cả.

- Nhưng tôi đã có Phi Long.

- Cũng như em từng có Công Thoại. Họ không phải là đối thủ của anh.

Hân lờm anh:

- Tự tin như vậy à?

Tuấn vuốt nhẹ mái tóc cô:

- Vì họ yêu em, mà em thì bạn yêu anh có đúng không Gia Hân?

Hắt tay anh ra, Gia Hân nói:

- Tôi không hứa hẹn gì với anh cả. Chông gai còn ở phía trước, anh còn sự nghiệp, tôi còn áp lực gia đình. Mình khoan hãy nói đến chuyện có yêu nhau hay không.

- Xí!

- Chuyện gì?

- Dù yêu hay ghét em đừng xưng tôi với anh. Xa cách quá.

- Tôi...

Quốc Tuấn choàng tay ôm lay cô. Mặc cô vùng vẫy. Anh nói vào tai cô:

- Đừng bướng nữa Lý Gia Hân. Em không biết là anh đang ghen với anh bạn của em à. Yêu em mà anh chỉ lén lút gặp em. Còn hấn cả ngày kề cận, nghĩ đến là anh phát điên.

- Phi Long là người đàn ông lý tưởng.

Tuấn cắn vào vành tai cô:

- Không được khen người đàn ông khác trước mặt anh.

Hân nhón người cắn vào môi anh:

- Ghen quá đi thôi.

Tuấn buông cô ra:

- Vậy khi em nhìn thấy anh âu yếm Phương Uyên, tâm trạng em thế nào?

Gia Hân đang đưa mái tóc:

- Bình thường thôi.

Áp mặt mình vào tận mặt Hân:

- Thật không?

Hân bặm môi, nguyệt dài:

- Nhảm nhí.

Quốc Tuấn dẫn xe:

- Anh về nhé.

Gia Hân âm ức:

- Về đi.

Tuấn lên xe, cười cười:

- Đi chơi với người ta vui vẻ nhé.

Anh nói xong, chiếc xe lao vút ra cổng, Gia Hân hồi tiếc nhìn theo. Người gì lạ lùng, muốn đến là đến, nói đi là đi không biết là người ta nhớ biết nhường nào.

Vò nát mấy chiếc lá trong tay, Gia Hân hờn dỗi đi vào nhà.

Đang mơ màng, Gia Hân giật mình vì có ai đó khều khều vào vai:

- Hân!

Hân bật dậy:

- Chị Hai.

Bảo Ngọc thăm thì:

- Phi Long thế nào?

Gia Hân nhura nhự:

- Tốt.

- Nhỏ chọn ai một trong hai.

- Ai mà một với hai?

Bảo Ngọc cười:

- Hân đã mò tới đây, đâu đơn giản là giám đốc quan tâm nhân viên, đúng không?

Hân muốn yên thân nên đáp bừa:

- Em không chọn ai trong số họ cả?

- Sao vậy?

- Đơn giản, em không thích họ.

Ngọc mắng:

- Đúng là kiêu căng.

Hân rên rỉ:

- Chị Hai, em buồn ngủ quá.

Xỉ vào trán em, Ngọc nói:

- Ngủ hoài, nhỏ chờ ma nó đến rước đi.

Gia Hân không giận mà chột cười. Cô nhớ có lần cô ám chỉ Quốc Tuấn là ma mà cô xui xẻo gặp. Đúng là tên ác ma, gặp có một lần mà tim cô dậy sóng. Tên ác ma đó ghen ghê quá không biết đó là phúc hay họa.